

10.DAN

Kamp v Gallipoliju sva zapustila ob 9.30 uri. Cena kampa je bila 20 evrov na dan. Ustavila sva se le nekaj sto metrov nižje ob cesti in odšla v živilsko trgovino. Nakupila sva nekaj osnovnih artiklov potrebnih za življenje v avtodomu in odločiti sva se morala ali pot nadaljevati po dvopasovni cesti v eno smer ali po lokalnih cestah skozi več krajev. Primerjava kilometrov in potrebnega časa za pot, naju je usmerila na dvopasovnico v eni smeri skozi Lecce, Brindisi in Taranto v Matero.

Pokrajina ob poti je precej podobna že nekaj časa. Travnatih površin praktično ni nikjer, verjetno zaradi suše. Pod oljčnimi nasadi in vinogradi je podobno. Pri nas doma smo grozdje potrgali že sredi septembra, tukaj pa sva opazila veliko vinogradov, ki so bili pokriti z neko folijo, grozdje pa še ni bilo potrgano. Veliko je tudi preoranih njiv, ki so pripravljene za novo saditev. Več ali manj sadijo zelje, lubenice, melone in podobno. Smeti ob cestah so je tako ali tako že stalnica, vprašanje je le koliko jih je.

Pri kraju Taranto naju je garmin po dolgem času usmeril na avtocesto, ki sva jo po dobrih 17. kilometrih zapustila. Nadaljnja pot do Matero naju je vodila po neverjetno ozkih cestah, kar seveda nisva pričakovala. Nastanila sva se na PZA (prostor za avtodome) Area Camper Matera (N:40°40'49« E:16°37'16«). Gre za precej urejen prostor za avtodome, ki pa ni poceni. Dnevno zahtevajo 25 evrov za avtodom, elektriko in dve osebi. Po drugi strani pa te zastoj kolikokrat želite peljejo v mesto in nazaj. Če to primerjava s predhodnim kampom, kjer so zahtevali 20 evrov na dan, a so dodatno zaračunavali tuširanje in prevoz v mesto in nazaj, potem sva na istem. Za dobrodošlico pa ti ob prijavi podarijo hlebček svežega kruha. Ta ima sicer zelo trdo skorjo, a je vendarle zelo dober.

Za kosilo sva si pripravila dobro gobovo juho iz dobrih slovenskih jurčkov. Nato pa sva se z njihovim prevozom, ki je brezplačen, odpravila v mesto Matera. Najin namen je bil, da si v dveh urah ogledava del mesta, jutri pa nadaljujeva z ogledi nekoliko dlje. A glej ga zlomka, takoj ko sva od kombija, s katerim so naju pripeljali v mesto, sem opazil da nimam mobilnega telefona. Toda to bi še nekako šlo, prekličoš številko, kupiš nov telefon in končana zgodba. A tokrat ni bilo tako, v etuiju telefona sem imel še 50 evrov, vozniško dovoljenje in bančno kartico, kar pa precej spremeni situacijo. Seveda sva takoj začela iskati taxi, ki pa ga ni in ni bilo nikjer, tudi domačini niso znali povedati, kako do taxi prevoza. Klicala in klicala sva kamp, saj je bilo jasno, da sem mobilni telefon izgubil na prostoru pred recepcijo ali v kombiju. Toda uspeha pri klicanju ni bilo. Na prostoru za taxi sva srečala dve ženski, ki sta bili sicer Nemki a sta govorili angleško. Njuna ideja, da gremo do prve info turistične točke se nama je zdela privlačna, saj sta tudi oni dve iskali taxi prevoz. No v lokalni info turistični pisarni je bil »zelo hiter mož«, ki je v slabe pol ure zavrtil kakšnih deset telefonskih števil in na koncu ugotovil, da ne dobi nobenega taxista.

Precej kritično je že bilo, saj bi mi kdo lahko v tem času do dobra izpraznil bančni račun. Obrnila sva se na neko žensko, ki je bila očitno snažilka na nekem javnem prireditvenem prostoru, ki pa ni znala angleško, a je poklicala svojo kolegico, ki pa je znala angleško. Tudi ona ni mogla doklicati nobenega taxista a sva ji povedala, da želiva v kamp ker sem izgubil mobilni telefon. Posredovala sva ji telefonsko številko kampa in v minuti ali dveh naju je pomirila, da me moj telefon čaka v kampu.

Brez ogleda mesta sva se odpravila na mesto, kjer naj bi naju pobral kombi iz kampa in voznik mi je izročil mobilni telefon. Na hitro sem pogledal vsebino in ugotovil, da je bilo v mobilnem telefonu vse. Sledila je seveda denarna nagrada vozniku, ki se je najprej branil, nato pa denarno nagrado le sprejel. Ogled mesta pa bo očitno počakal na jutrišnji dan.

Danes sva prevozila le 205 kilometrov, vožnja je trajala 2 uri in 38 minut, postankov in ogledov tokrat ni bilo. Skupna povprečna poraba goriva se je povečala na 8,8 litra, pri najvišji hitrosti 90 km/h.

Ženin pogled že 10 dni.

Kamping Matera – najin avtodom.

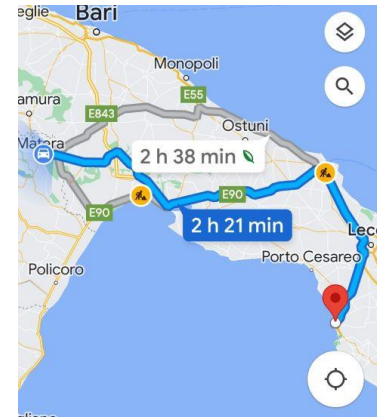
Štruca kruha, dobila sva jo za dobrodošlico.

Gobova juha iz domačih jurčkov v južni Italiji, kot doma.

Kljub vsem tegobam z izgubljenim mobilnim telefonom - pogled na Matero.

Današnja pot.

11.DAN

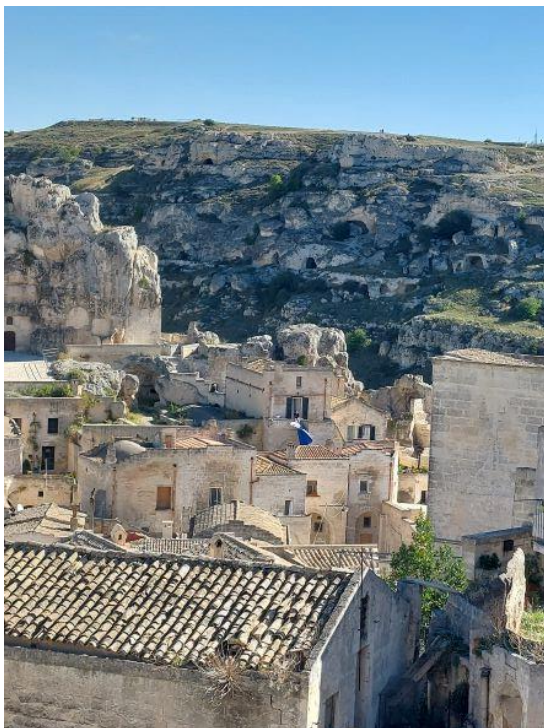
V kampu Area Camper Matera (N:40°40'49" E:16°37'16"), sva nameravala ostati dva dni. Toda po jutranji kavi sva načrte spremenila. Najprej si bova ogledala mesto Matera, za katerega vsi trdijo, da je nujno, da si ga ogledaš, nato bova na hitro nekaj pojedla in se odpravila kakšnih 70 kilometrov proti jugu, tako si bova naslednjo pot nekoliko skrajšala. Za kamp sva plačala 23 evrov že zjutraj tako, da sva lahko v času njihovega počitka odšla.

S kombijem, last kampa, sva tako nekaj po 10. uri pristala v centru mesta, ki ga pozna že od včeraj, toda najbolj znameniti del mesta naju je še čakal. Različni viri navajajo različne podatke, najpogosteje omenjan vir navaja podatek o tem, da so tukaj sledi človekovega življenja stare vsaj osem do deset stoletij pred našim štetjem ali pred Kristusom. Nekateri manj zanesljivi viri pa navajajo podatek, da so sledi človekovega bivanja v tem kraju še mnogo starejše, vsi pa so si enotni, da je stari del tega mesta eno najstarejših naselbin ne le na območju današnje Italije, ampak tudi v svetovnem merilu. Stari del mesta je nastajal ob kanijonu reke Gravine. Gre za strmi pobočji, kjer še danes lahko vidite ostanke

naselbin. Takratni prebivalci so si bivališča vklesali v skale peščenjaka in tam bivali. Tudi kasneje so gradili podobno, ko je nekdo vklesal bivališče v skalo in postavil nad vhodom kamnito streho je ta služila drugemu za teraso, bivališče pa si je vklesal v skalo in tako naprej.

Mesto Matera je po drugi svetovni vojni veljalo za neke vrste črno piko Italije. Stari del mesta je postal znan po revščini, slabih sanitarnih pogojih, razširjenih boleznih in slabih delovnih pogojih. Leta 1952 so prebivalce, ki so živeli v omenjenih votlinah imenovanih »Sassi« preselili v sodobna stanovanja, njihova prejšnja bivališča ali »Sassiji«, pa so ostali zapuščeni vse do leta 1980. Takrat so oblasti začele vizijo, da bi to lahko bila znana zgodovinska turistična destinacija. Razvijati so začeli turizem s hoteli, manjšimi muzeji in restavracijami. Tudi danes masovno obnavljajo bivališča v turistične namene. Matera je danes eno najhitreje razvijajočih se turističnih mest.

Pot sva nadaljevala proti jugu, do mesta Policoro. Tu sva se nastanila na prostoru za avtodome - PZA (N:40°11'34" E:16°43'01"). Gre za izjemno dobro urejen in varen PZA, takega v Evropi redko srečaš. Je popolnoma čist in urejen, prostori so med seboj fizično ločeni in pokriti z nekakšno folijo, ki zadržuje sončne žarke. Imajo WC, tuš in vse kar avtodomar potrebuje. Popoldanski sprehod ob obali je pokazal še brezplačno parkirišče, kjer avtodomarji veselo prenočujejo na prostem brez elektrike in vode, ter sanitarij. Res je da tako prihranijo nekaj evrov, toda midva očitno ne sodiva v to kategorijo avtodomarjev, saj venomer bivala na urejenih bivališčih za avtodomarje, ki so običajno tudi ustrezno varovani.

Spredaj obnovljeni del naselja, zadaj pa ostanki stare nasebine.

Pogled na drugo stran kanjona reke Gravine.

Katedrala v Materi.

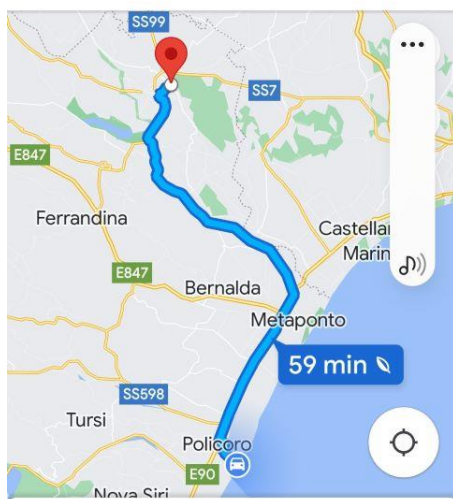
Ena izmed ulic in katedrala v ozadju.

Taka je bila ulica v starem mestnem jedru še leta 1980.
Slika: Vir Wikipedija.

Prostor za avtodome - PZA v kraju
Policoro je res lepo urejen.

Današnja pot.

Danes sva prevozila le 76 kilometrov, vožnja je trajala 59 minut, postankov in ogledov po poti tokrat ni bilo. Skupna povprečna poraba goriva se je povečala na 8,8 litra, pri najvišji hitrosti 90 km/h.

12.DAN

Po zajtrku in jutranji kavi sva se poslovila od starejše sosede Nemke, doma iz Berlina, ki sama potuje s kamperjem in ne uporablja GPS. Sama je povedala, da je »old school (stara šola)« in še vedno uporablja karte oziroma zemljevide.

Najin današnji cilj je 173 km južneje blizu kraja Crotone. Med potopisi sva našla opis, da je kamp, oziroma počivališče za avtodome prijeten in nudi vse kar potrebuješ, pa še cena je ugodna (10 evrov na dan). Gre za kamp »Area attezzata camper e caravan Gabella« (N:39°09'41" E:17°07'18"). Po nekaj kilometrih vožnje sva najprej napolnila gorivo na črpalki IP (cena 1,699/ l), nato pa sva se ustavila še v Lidlu in dopolnila najine zaloge hrane. Tako opremljena sva nadaljevala pot po obalni cesti ob Jonskem morju, ki je iz štiripasovnice prešla v navadno dvopasovnico, včasih precej ozko zaradi mostov, v posameznih krajih pa zaradi parkiranih avtomobilov, kar je tukaj povsem običajno. O odpadkih ob cesti nima smisla več pisati, ker je to očitno stalnica. Večji del dvopasovne ceste ima omejitvev 50 ali 70 km/h, prav tako je prekinjena sredinska črta prava redkost. Polna sredinska črta pa domačinov prav nič ne ovira, da nebi prehiteli.

Ko sva se približevala cilju, sva naletela na precej nenavadno križišče oziroma odcep, tudi navigacija je bila zmedena, zato sva gladko zgrešila in morala na prvem odcepu zapustiti cesto, kjer pa naju je navigacija vodila po naseljih in ozkih cestah proti cilju. Bolj kot sva se približevala cilju bolj je bila cesta slaba in ozka. Prepričana sva bila, da bova naletela na katastrofalen kamp (vedela sva da stane 10 evrov na dan), vendar temu ni bilo tako. Ko sva zapeljala skozi vhod se je pred nama odprl pogled, na urejen prostor in kar oddahnila sva si. Lastnik seveda ni znal čisto nič drugega kot italijansko in za osnovno sporazumevanje smo uporabili googlov prevajalnik. Še dobro, da imamo pametne telefone in njihovo uporabnost. Pokazal nama je osnovne stvari (sanitarni blok, camper servis....) in kje je pot na obalo. Najprej sva si naredila pozno kosilo, nato pa je Irena odšla raziskovati obalo. Vrnila se je nekoliko razočarana, saj je obala ena sama mivka, kar njej ni po godu. Večer je minil v pisanju potopisa in iskanju možnosti kam in kako naprej. Ker ob obalni poti nisva našla nič posebnega se odločava, da bi najino načrtovano pot skrajšala in se odpravila na drugo stran ob Tirensko morje.

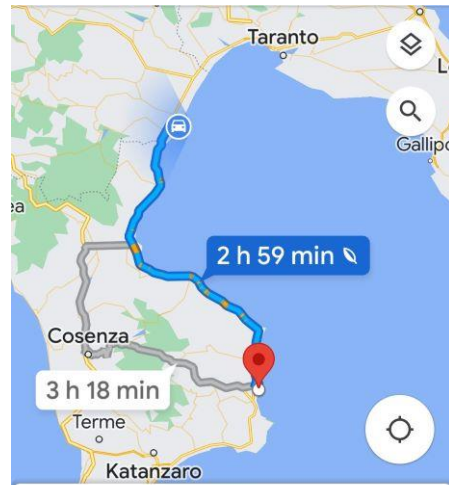
Testenine so nepogrešljive.

Mivka do koder seže pogled.

Školjka na obali.

2 h 59 min (173 km)

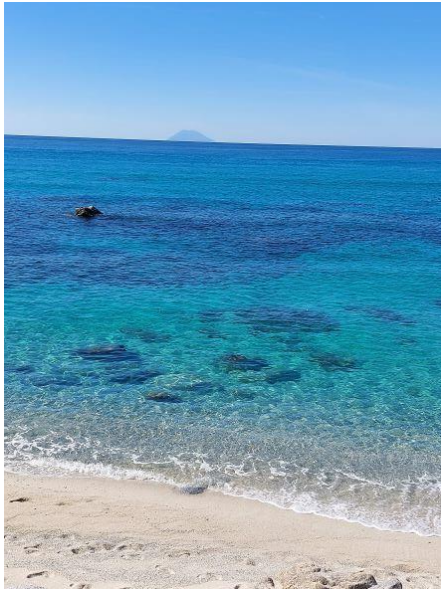
Današnja pot.

Danes sva prevozila 173 kilometrov, vožnja je trajala 4 ure, upoštevajoč nakupe in zgrešeno pot. Oglede po poti ni bilo. Skupna povprečna poraba goriva se je zmanjšala na 8,6 litra, pri najvišji hitrosti 90 km/h.

13.DAN

Jutro se je začelo kot vsako jutro v avtodomu, zajtrk in kavica, nato pa plačilo kampa, ki je bil tokrat res poceni, le 10 evrov, in gremo na pot. Odločila sva se, da greva proti Tirenskemu morju do rta Capo Vaticano. Navigacija pravi, da morava prevoziti 173 km, za kar naj bi porabila 2 uri in 49 minut. Glede na lokalne ceste in vsemogoče udarne jame je bila vožnja daljša. Ko sva že skoraj prišla na cilj je navigacija zahtevala, da zavijeva desno na zelo ozko cesto, kar pa k sreči nisva naredila, seveda sva morala preveriti vnesene podatke v Garmin in sva ugotovila, da se je Irena pri vnosu podatkov koordinat zmotila in sva morala na novo vnesti koordinate.

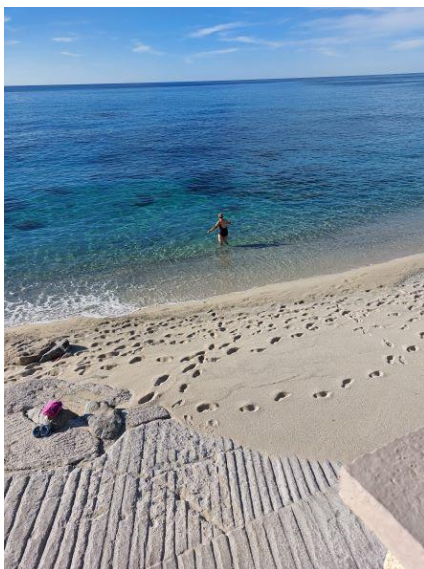
Končno sva prišla do odcepa za iskani kamp, tu pa se začne adrenalinska vožnja po ozki, strmi in vijugasti cesti proti obali kakšnih 800m. Samo, da kdo ne pripelje nasproti, sva si rekla. Slike na spletu prikazujejo kamp v katerem so avtodomi in zato sva bila prepričana, da bova tudi midva lahko parkirala. Kamp Vilago Costa Verde Camping (N:38.6384°; E:15.83408°) nudi resnično čudovit pogled na morje in Eolske otoke (Stromboli, Vulkano Lapari, vidi pa se tudi Etna na Siciliji). Naravnost pred nama je Stromboli. Sledi priprava kosila in razgled po kampu. Plaža je le nekaj korakov od najinega avtodoma in morje kar vabi, zato se kopanju ne moreva upreti. Voda je prijetna, zunanja temperatura pa tudi. Sledilo je pol urno kopanje v morju.

Tirensko morje in pogled na Stromboli.

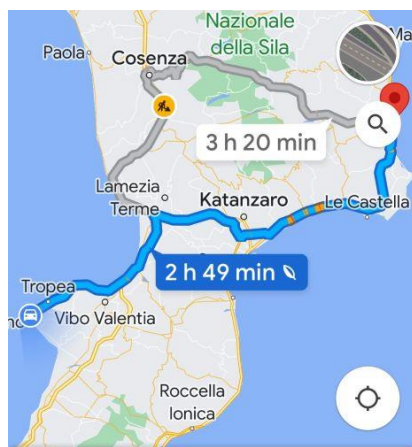
Pogled skozi vetrobransko steklo avtodoma.

Gremo v vodo.

Osvežujoča kopel, 05 10. še nikoli.

2 h 49 min (173 km)

Današnja pot.

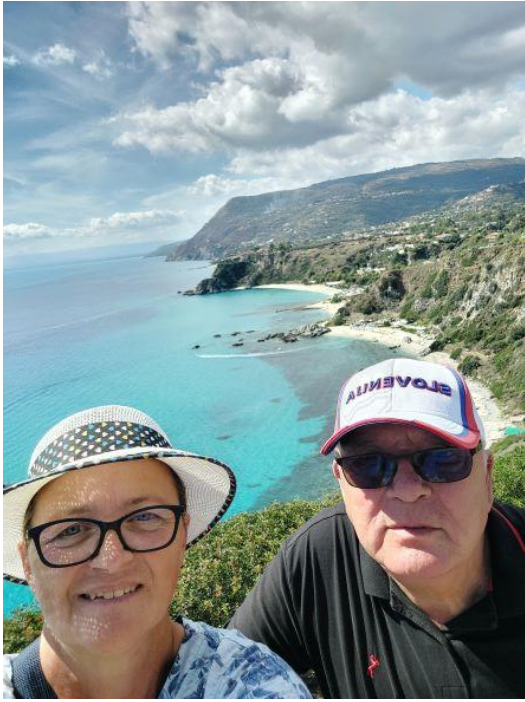
Danes sva prevozila 173 kilometrov, vožnja je trajala 3 ure in pol ure, upoštevajoč slabe lokalne ceste in zgrešeno pot. Ogladov po poti ni bilo. Skupna povprečna poraba goriva je ostala na 8,6 litra, pri najvišji hitrosti 90 km/h.

14.DAN

Današnji dan sva namenila počitku in kopanju v morju, konec koncev 6. 10. se še nisva kopala v morju. Po jutranjem zajtrku in drugih rutinskih opravilih, sva sklenila, da narediva mini peš pohod. Najboljša izbira je bil rt Capo Vaticano. Kot lahko vidite na spodnji sliki sva peš hodila kar nekaj nad 6 kilometrov v eno smer. Ne pozabite, da je tukaj sonce še vedno precej močno in da je zunanja temperatura okoli 25 stopinj tako, da sva se morala kar potruditi, glede na to, da kakšne posebne kondicije, razen sedenja na sedežu avtodoma ali pred njim niti nimava. Kakorkoli že obisk omenjenega rta se nekako izplača, saj je iz njega čudovit razgled na okoliške plaže, hotele in na Eolske otoke pa tudi na Sicilijo, še posebej je viden tudi delujoči vulkan Etna. Med Eolskimi otoki je najbližji Stromboli, ki je vulkanski otok z delujočim vulkanom in nad njim je vedno viden dim, tudi iz kraja kjer sva trenutno. Pred 29 leti sva bila na sosednjem vulkanskem otoku Vulcano, res nepozabni spomini.

Po vrnitvi v kamp sva si pripravila kosilo, po dogem času, je bil to klasični slovenski kotlet s paradižnikovo solato. Sledilo pa je kopanje v morju. Voda je še vedno precej topla, kakšnih 24 stopinj ima, zato s kopanjem nisva imela težav. Res pa je, da te domačini nekoliko čudno gledajo, saj jih proti večeru pogosto vidiš kar v bundah.

Vajena sva že, da Slovence srečaš kjerkoli pač si, srečala sva jih tudi sredi Avstralije ali pa na severu Norveške. Tudi tukaj ni nič drugače. Že včeraj sta v kamp »zašla« dva Slovenca, mož in žena doma iz Portoroža z avtodomom. Dane zvečer sva ju obiskala in moram reči, da smo imeli res prijeten klepet, ki se je kar zavlekel. Avtodomarji si pač imamo kaj povedati in se pogovarjati o dogodivščinah, ki jih doživljamo na poti. Jutri, ko oboji odhajamo vsak v svojo smer, pa bo jutranja kavica pri nama.

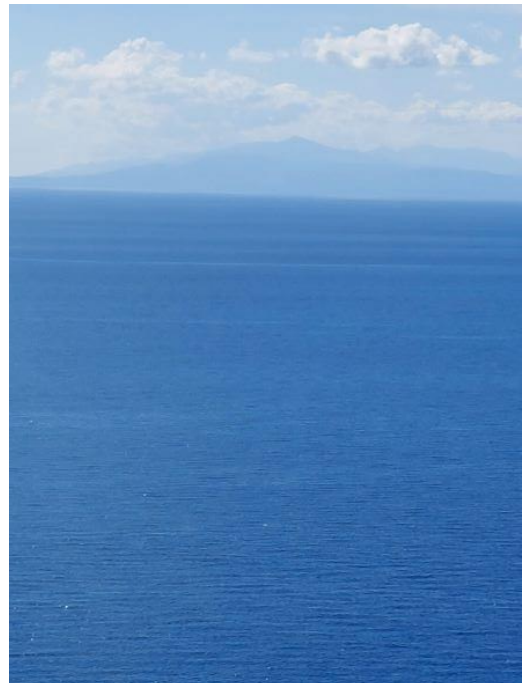
Capo Vaticano razgledna ploščad.

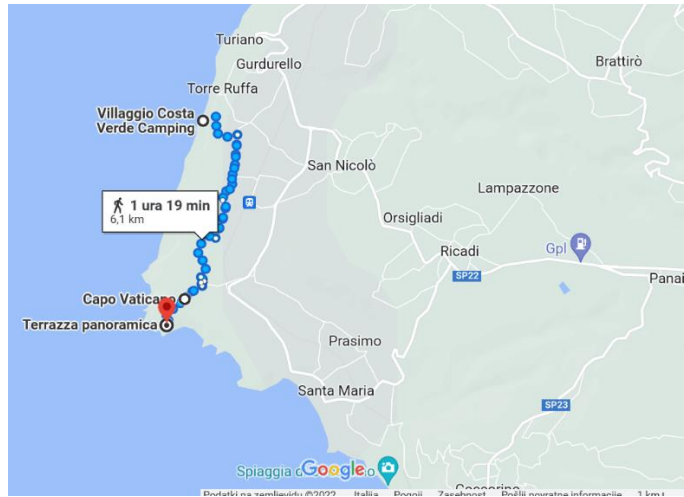
Capo Vaticano pogled na plažo.

Capo Vaticano - počitek na razgledni točki.

Pogled na Etno – delujoči vulkan na Siciliji.

Današnja peš pot.